

מרסל כהן חלמה כל ימיה לשמש דוגמנית לציירים — והיא הגדולה ביותר

כלום איפה לא נסיון קשיש הללו הניח מולה הרע גרם לה אמנם להיחלד במאה העשרים, אבל היא ניסתה לשנות אותו. יום אחד היא ישבה בכסית ושתתה כוס קפה בחלב. בחור צעיר ניגש אליה ושאל אותה אם היא לבד. היא היתה לבד והוא היה צייר. הוא אמר שתיכף, עוד מרחוק, הבחין בגופה החשוב, בפניה מעוררות ה

רובנס בצוואתו ביקש רובנס שתמונה את אשתו, הלנה פורמנט עצמה, עירי רצה להסתיר את תמונת אשתו מהציבור, ברור בכל א

השראה, בידיה הענוגות ובשפתיה החר שניות, יתיכף ראה שהיא יכולה לשמש לו השראה. היא הסכימה. הם הלכו לביתו. היא הסי רה בידיה הענוגות את הבגדים מעל גופה החשוב והוא צייר אותה. ומה יצא מזה? התו

רנואר הוא אחד מציירי העירוס הגדולים. תמונה זו מייצגת את סיגנונו הפלאסטי המאוחר יותר. יש בה זוויות רכות ופיתוח מושלם של צורות. יחד עם זאת אין רנואר מנסה להתעמק באישיותה של האשה המצוירת או בהבעתה החיצונית.

כל קו, על כל שרטוט. ויום אחד, כשבעלה שמע על גוייה וציוריה, הוא בא לבית הצייר ודרש לראות את תמונת אשתו. גוייה עבד לילה שלם והניש למחרת לבעל ציור של המאיה העירומה — בלבוש מלא.

גוייה אימפולסיבי, חסר סבלנות, רגשני וגאון אמיתי. את מאיה העירומה הוא צייר בבית שלו. זוהי הדוכסית מאלבה, שהיתה אהובתו. הוא צייר אותה במשך ימים, עבד על

מרסל ילידת מארוקו ניסתה את מולה בתור מודל לציירים, והגיעה, כרקדנית בסטן, למועדון הלילה צברה.

היא נולדה במאה של פיקאסו וזה קילקל לה את כל התוכניות. היא נאלצה לצאת עם הוריה ממארוקו, להגיע לארץ, לרקוד בצברה, וזאת בשעה שרצתה לשרת את האמנות.

אילו נולדה מרסל מאה שנה קודם-לכן היתה יכולה להתפשט בפני מכחולו של רניאר, ולשוחח איתו ועם חבריו על אמנות. אילו חיכתה יותר, היתה יכולה להיחלד 400 שנה קודם, להתחתן עם רובנס ול- היכנס להיכלי-הנצח עם בטן גדולה ועור צח כחלב.

היא יכולה היתה באמת לעשות משהו למען הנצח, ובמקום זה היא צריכה להתפשט סתם, ללא השראה, ללא סיבה מספקת.